DE KOTBILJAAR

Een volkse tragikomedie in zes scènes

door

NOUCH WILLEMSENS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Tel: 03 366 44 00
bestellen@toneelfonds.be
www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE KOTBILJAAR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **NOUCH WILLEMSENS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de letter-grootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2018/0220/032
ISBN 978-90-385-15137

© 2018 Toneelfonds J. Janssens/Nouch Willemsens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij
TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen
Telefoon 03 366 44 00
Website: www.toneelfonds.be
Email: rechten@toneelfonds.be
IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!
Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:
Aankoop van minimaal 6 tekstboekjes bij de uitgever.
Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.
Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.
U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):
1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet in NEDERLAND worden aangevraagd bij**:** I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten,
De Friese Poort 106 – 1823 BT Alkmaar
Telefoon (072) 5112135 – website www.ibva.nl email info@ibva.nl.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen

PERSONAGES

(2 dames – 4 heren)

RONNY: de cafébaas

JEFKE: het cowboyke. Een zielig figuur. Twaalf stielen en dertien ongelukken. Werkloos, een echte grabbelaar: alles waarmee iets te verdienen valt, neemt hij aan. Heeft altijd een cowboyvest aan met franjes aan de mouwen

LIEF: getrouwd met Swa, een truckchauffeur. Simpel, maar goed. Neemt geen blad voor de mond. Komt naar het café uit verveling en om niet alleen te moeten zitten. Te zwaar opgemaakte ogen. Toch aantrekkelijk. Zes maanden zwanger

NELE: studente. Doet stage in het dorp en wacht voor het café telkens op de bus.

GERARD: zakenman en sjoemelaar. Heeft geld genoeg maar weinig vrienden. Jefke noemt hem Onassis. Hemd altijd open. Draagt een zware gouden halsketting

MARCEL: bouwvakker en chauffeur van het werkbusje. Draagt altijd een geruit hemd, een oude jeansbroek en werkschoenen

DECOR

Het verhaal speelt zich af in een aftands café met oud meubilair. Niets is aangepast aan de moderne tijd. Een kleine toog, enkele tafeltjes en wat barkrukken. Een oude jukebox die slecht speelt. Een oude radio achter de toog.

Cafédeur met klep van een brievenbus. Naast de toog een deur naar de koer en een zekeringskast. Een oude scheurkalender.

Na ieder bedrijf komen er enkele personages in de ‘spotlight’.

Scène 1

(Geluid van werkbusje dat stopt. Gebonk op de deur.)

RONNY: Jaja, ik kom al. *(doet licht aan en de deur open.)*

MARCEL: *(komt binnen)* Godverdomme, Ronny, sorry hé maat, maar den Delhaize was nog niet open. Zeg, geef mij eens rap een bak Jupiler.

(gsm gaat af)

Hallo, de Cel hier. Ah Dave. .... Jaja, ik kom eraan. ... Neen, neen, ge moet niet ongerust zijn. Ik was u niet vergeten. ..... Binnen tien minuten sta ik voor uw deur.

(Ronny haalt ondertussen een bak bier.)

Merci hé Ronny. *(doet al een flesje open en drinkt gulzig.)* Amai, dat had ik echt nodig. Zo'n pintje kan toch deugd doen. Precies of er een engeltje op uw tong pist. Verdomme, toch! Koppijn dat ik heb. Gisteren naar de koers geweest met onze Karel. Dat bier daar in Vorselaar was niet te zuipen.

RONNY: Gij naar de koers? Dat is ook het eerste wat ik hoor. Ik heb altijd gedacht dat de koers u niets zegde.

MARCEL: Ja. Dat is zo. Maar ik deed het voor onze Karel. Zijnen bengel reed voor de eerste keer mee, bij de nieuwelingen. Opgegeven in de derde ronde al. Ze maken dat parcours veel te zwaar voor zo'n mannekes. En dan hadden ze nog meer dan de helft van de tijd wind op kop.

RONNY: Als 't er in zit, zal het er ook wel eens uitkomen. Ge moet daar geduld mee hebben. Niets forceren.

MARCEL: Neen, neen, dat heb ik tegen onze Karel ook gezegd. Forceren is nergens goed voor. *(drinkt zijn flesje verder leeg.)* Zeg, weet ge wie daar nog zat in dat café?

RONNY: Hoe zou ik dat nu moeten weten?

MARCEL: De Jacobs. Man, man, zat dat die was. En het strafste van al dat is dat die zat kan worden zonder te betalen. Iedere keer als die gast voelt dat het zijnen toer is om er ene te geven is hij weg naar een ander groepje. Dat is echt niet te doen met die gast. Na een tijdje heeft de baas hem buitengesmeten.

RONNY: Wat niet meer dan logisch is. Waar moet ge naartoe? Nog altijd die werf in Beveren?

MARCEL: Neen. Dat is gelukkig gedaan. Dan had ik u nog een uur vroeger wakker gemaakt, met al dat gedoe van de Kenedytunnel. Neen, neen. Deze week is het veel dichter bij huis. Westmalle, bij de Trappisten. Een muur terug opmetsen waar een boom op gevallen is.

RONNY: En gij komt hier uw bier halen?

MARCEL: Gij denkt toch niet dat ik heel de dag trappist ga drinken?

RONNY: Zeg nooit nooit.

MARCEL: Ik ben geen alcoholieker, hé Ronny. Trouwens, hoe was het met de lotto? Hebben we iets gewonnen?

RONNY: Nee. Zelfs geen drie dezelfde. Er is zelfs weer geen winnaar in rang 1.

MARCEL: Amai, da's gene vette. Dat betekent weeral een week langer werken dan? *(Lacht)* Allez, ik ben er mee weg want den Dave wacht. Zet die bak Jupiler maar op mijn rekening.

(Marcel met bak weg. We horen het busje nog vertrekken.)

RONNY: Zet het maar bij op de rekening. Ook iedere maandag hetzelfde. *(neemt boekje en noteert)* En op 't einde van de maand weer van zijn kloten maken omdat ik te veel gerekend heb. *(kijkt op zijn horloge)* Kwart voor zeven, wat een uur. *(geeuwt en doet het licht weer uit.)*

Muzieksuggestie : Dorpscafeeke - groep: Windstil - CD: In alle eenvoud

Scène 2

(Dezelfde dag 's namiddags. Aan de toog zit Jefke, Ronny achter de toog.)

JEFKE: “Hoe lang zijt gij al werkloos”, vroeg dat ding vanachter haar bureau. “Euh, een jaar of vijf zeker”, zei ik, waarop zij dan weer zei: “maal twee zeker, meneer Jacobs. En ondertussen nog altijd niets gevonden van werk?” Waarop ik dan weer antwoordde dat ik van dokter Van Hulle wel een medische brief had binnengebracht waarin stond dat ik voor dertig procent invalide was, waarop dat zij dan weer antwoordde dat dat zestig procent moest zijn voor een medische dopbrief. Ik heb toen gezegd dat dat wel vijf jaar geleden was en dat ze dat dan ook maar maal twee moest doen waarop zij begon te lachen en vertelde dat die redenering toch wel een beetje te simpel was en toen zei ik weer dat ik zelf ook maar ne simpele was. Enfin, na een klein half uur zette dat ding dan toch haar stempel en handtekening en was 't allemaal in orde. Maar allez, alles bij elkaar zijt ge daar toch al rap een halve dag mee verloren, zonder iets te doen. Voor het zelfde geld had ik gerust nog de hof van den Dielis kunnen doen.

RONNY: En hoe was het gisteren op de koers?

JEFKE: De koers? Welke koers?

RONNY: De koers voor nieuwelingen in Vorselaar. Naar het schijnt was het daar weer heel plezant?

JEFKE: Van wie weet gij dat? Of hebt ge mij daar zelf gezien?

RONNY: Neen neen, gewoon van horen zeggen. Naar het schijnt was het er heel plezant en waart ge weer goed in de wind.

JEFKE: Goed in de wind? Ik ben nog nooit zo nuchter naar huis gegaan. Gisterenmorgen op de rommelmarkt vroeg de Willems of ik geen goesting had om mee te gaan. Anders moest hij alleen gaan, zei hij, en daar had hij niet veel zin in. Ik ben dan maar met hem meegegaan, maar ik had het beter niet gedaan. Afzuipers dat daar zaten. Ik was blij dat ik terug thuis was.

RONNY: Ik heb andere dingen gehoord. Maar ja, wie ben ik?

JEFKE: Luister eens goed hé Ronny, ge zijt ne goede mens, maar dat wil niet zeggen dat ge alles moet geloven wat de mensen u vertellen.

RONNY: Jaja, dat weet ik genoeg. Ik moest er alleen maar eens mee lachen.

JEFKE: Voilà, wij begrijpen elkaar. Liever er eens mee lachen dan mee bleiten.

(Gerard komt binnen)

RONNY: Ha, de Gerard. Al zo vroeg op den avond. Wat mag het zijn?

GERARD: Een koffieke, Ronny, en geef Jefke ook iets. Hoe meer hij drinkt, hoe minder dat ik er naar moet luisteren.

JEFKE: Wel, Onassis, weer een nieuw kostuum? Dat ziet er begot gene kamelot uit. Is dat echt maatwerk?

GERARD: Ja, en dan? Mag dat niet misschien?

JEFKE: Jawel, ik vroeg het alleen maar. Of mag dat niet misschien?

GERARD: Dat heb ik niet gezegd. En stop met me na te zeggen met die 'Mag dat niet, misschien. Als ik vandaag iets niet kan verdragen, dan is het dat wel.

JEFKE: Ik mag toch zeggen wat ik wil, of mag dat niet misschien?

GERARD: Neen, dat mag niet, misschien! En zeker vandaag niet. Mijne kop staat er niet naar.

RONNY: Geen goede dag gehad, Gerard?

GERARD: Och, 't is toch altijd hetzelfde. Die studentenkoten die ik pas gekocht heb, dat werk gaat daar geen kloten vooruit. Nu heb ik daar vier Polen op gezet. Loodgieterij, elektriek, metsen ... alles kunnen ze zogezegd, maar hun wekker zetten? Vergeet het. Vandaag was 't weer hetzelfde. Om tien uur kwamen ze er door. En als ge daar dan iets van zegt, dan lachen ze eens en zeggen: rustig, patron, alles komt in orde. En als ge uwe rug gedraaid hebt...

JEFKE: Dan doen ze gewoon verder. Ik ken dat.

RONNY: Hoe zoudt gij dat nu moeten kennen? Hebt gij er ook een paar in dienst misschien?

JEFKE: Neen, maar ik zie dat ook. In de Gasthuisstraat zijn ze een winkel aan het renoveren. Daar werken ook van die mannen. Daar wordt meer gelachen dan gewerkt. En alles van de afbraak wat niet te groot of te zwaar is, steken ze in hun buske. Dat is nu al meer dan een week bezig. Gen enkel schoon plank of een kaske kunt ge nog vinden in de container.

RONNY: Geef ze maar eens ongelijk. Zo'n kaske, daar zijn ze in Polen heel blij mee. En koopt maar eens een geschaafde plank in den Hubo. Van die prijs valt ge achterover.

JEFKE: Jaja, maar ondertussen pakken ze hier een ander toch maar zijn werk af en van mij een schoon kaske.

RONNY: Wilt gij gaan werken voor zeven euro?

GERARD: Begin daar niet over te zeveren hé Ronny. Weet ge wat die mannen in Polen zelf verdienen? Ze mogen blij zijn dat ik ze zeven euro per uur wil betalen. Er zijn er die voor heel wat minder gaan werken. En ik geef ze dan nog een caravan om in te slapen ook, hé! En als ze met dat geld terug naar Polen vertrekken, dan kopen ze er eerst hier nog een wrak van een auto voor die juist tot ginder geraakt om hem daar voor het dubbel te verkopen. Zo zitten ze al aan veertien euro per uur, hé. Dat kan hier geen enkele gewone werkman nog verdienen.

JEFKE: Amai, veertien euro. Dan moeten ze inderdaad niet klagen. Weet ge wat ik verdiende, toen ik begon te werken? 25000 frank per maand.

RONNY: En hoe lang is dat geleden?

JEFKE: Vijfentwintig jaar. Waarom?

RONNY: Omdat dat al lang achterhaald is. Ge kunt een euro niet met een frank vergelijken.

GERARD: En hoe lang hebt ge gewerkt, Jef? Ik dacht dat gij nooit gewerkt had.

JEFKE: Ik niet gewerkt? Hela, meneer Onassis, bijna tien jaar, hoor makker.

GERARD: Tien jaar, dat is ook niet veel, hé Jef. Waart ge toen al binnen?

JEFKE: Binnen? Als metserdiender? Zijt ge zot? Ik heb altijd buiten gewerkt, niet binnen.

(Gerard en Ronny lachen eens)

JEFKE: Ge moet daar zo niet mee lachen. Ik had ook liever langer gewerkt. Heel mijne rug kapot. De ene dokter na de andere heb ik versleten. Van mijne rug hebben ze meer foto's gepakt dan van eender wie. Ge moest zelf eens tien jaar met stenen en mortel kruien. Dan zoudt ge pas weten wat dat met uwe rug doet. Pas op: ik ben niet de enige, hé. Als gij moest weten hoeveel er daar hunne rug kapot gewerkt hebben. Nog geen beetje, zulle mannen.

GERARD: De Cel werkt ook al tien jaar in den bouw en aan zijn rug is nog niets aan.

JEFKE: De Cel metst met snelbouwsteen. Wij metsten met volle steen. Weet ge wat dat scheelt ? En dan heb ik het nog niet gehad over de mortel die we zelf moesten afdraaien en op ons schoft op een ladder naar boven moesten dragen. Och, gij verstaat er niets van. Maar efkens iets anders: waar liggen die studentenkoten, Gerard?

GERARD: In de Nieuwstraat in Geel. Sinds ze in Geel hoger onderwijs hebben, rijst de vraag naar studentenkoten de pan uit. Waarom wilt ge dat eigenlijk weten?

JEFKE: Oh, zo maar. Misschien hebt ge vroeg of laat nog eens een kaske of een bed nodig. Ik wil u daar altijd bij helpen. Zelfs voor de volledige inrichting van zo'n kot kan ik zorgen, als ge wilt. En verven en behangen kan ik ook als het moet. Zelfs tegeltjes zetten in de badkamer.

RONNY: En dat allemaal met een kapotte rug?

JEFKE: Pas op, hé Ronny. In tijd ben ik misschien iets trager, maar qua kwaliteit moet ik zeker niet onderdoen voor die gasten. Dat ligt gewoon aan mijn manier van werken. Traag maar goed.

GERARD: Jaja, dat ken ik: traag, maar goed.

JEFKE: Ja, traag maar goed. Is daar misschien iets verkeerds aan?

GERARD: Neen, zeker niet. Maar ik denk dat mijn manier toch nog altijd de betere is.

JEFKE: En wat is uw manier dan?

GERARD: Rap en ook goed. Hoe rapper, hoe liever.

JEFKE: Dan moet ge mij inderdaad niet pakken. Maar ik zeg u, ge zult er later spijt van krijgen. Kwaliteit gaat boven alles.

(De deur gaat open en Lief komt binnen met een wasmand vol gestreken was)

Hier zie, ons Lieveke. Wat ziet ge er weer goed uit.

LIEF: Dag Jefke, dag Gerard. Zeg Ronny, ik heb uwe was bij. Waar moet ik hem zetten?

RONNY: Zet daar maar op tafel. Ik zet hem straks zelf wel weg. Hoeveel is het?

LIEF: Twaalf euro, gewassen en gestreken. Zeg Ronny, maar ik zeg het nu al: de geur zal misschien wel iets verschillen, maar ik ben overgeschakeld van Dixan naar Persil. Ons Lydie zei dat dat product beter en goedkoper was.

RONNY: Beter en goedkoper? Dat is ook toevallig. Maar allé, we gaan er niet over zeveren. Als 't maar proper is, is het voor mij ook goed.

(Ronny betaalt en Lief gaat mee aan de toog zitten.)

JEFKE: Wat drinkt mijne schat van mij? Een colake? Is de Swa er niet bij?

LIEF: Die zit weeral zes uur in zijn camion, Jefke.

JEFKE: Allez, en die is deze nacht toch maar weer thuisgekomen, hoorde ik.

LIEF: Dat hebt gij dan heel goed gehoord. Maar ja, als ge getrouwd zijt met uwe camion…

JEFKE: Die zit precies liever in zijne camion dan in u.

GERARD: Zie maar dat ze hem niet pakken met zijn schijf. Ze zijn daar heel streng in de laatste tijd.

JEFKE: Over welke schijf hebt ge het? Zijn parkeerschijf? Zal ik eens iets vertellen? Naar het schijnt moet ge nu ook al in het centrum een parkeerschijf zetten. Daar heeft de nieuwe burgemeester geen goede zaak mee gedaan, hoor.De mensen zullen nog meer klagen. En pas op hé. Niemand ontsnapt er aan. Naar het schijnt was zijn eigen moeder de eerste die op de bon ging.

RONNY: Gij zult er in ieder geval geen last van hebben. Voor ne velo is een parkeerschijf nog altijd niet verplicht.

LIEF: En voor een brommerke?

GERARD: Ook niet. Waarom? Hebt gij een brommerke gekocht?

LIEF: Nog niet, maar volgende week gaan we er een kopen, heeft de Swa gezegd. Voor mijn verjaardag.

GERARD: Is dat niet te gevaarlijk, nu ge in verwachting zijt?

JEFKE: Gij een brommerke? Ik dacht dat gij alleen een brommerke in uw nachtkastje had.

LIEF: En nog veel meer dan dat ook, Jefke. Nee, neen, de Swa heeft er eentje gezien in 't Gazetje. De Rosse Pauwels heeft er eentje te koop. Hij heeft een autoke gekocht voor zijn vrouw. 't Was veel te koud om iedere morgen met dat brommerke naar 't fabriek te rijden.

GERARD: De Rosse Pauwels? Pas daar maar mee op. Zie maar goed wat ge van hem koopt. Daar zit veel rommel tussen. Ik heb er ooit eens chauffagetoestellen van gekocht en een palet natuursteen. 'k Heb de helft moeten wegsmijten.

JEFKE: Ik heb er anders toch ook al veel in gezet, in 't Gazetje en ik heb toch ook al wel eens iets verkocht.

GERARD: 't Is daarom dat ik het zeg tegen Lief. De Pauwels is dus niet de enige die via 't Gazetje mensen in de zak wil zetten.

JEFKE: Hola, hola, wat wilt ge daar mee zeggen? Dat ik een bedrieger ben of wat?

GERARD: Helemaal niet. Ik wil enkel zeggen dat ge moet oppassen als ge iets koopt wat andere mensen kwijt willen. Dat is alles. Er kan altijd iets aan zijn en meestal vragen ze er nog te veel voor ook. Allez, ik ben er mee weg. Reken die cola van Lieveke maar bij mij. 'k Zal eens gaan zien hoe het op de bouw gesteld is. *(legt geld op de toog en gaat weg.)*

JEFKE: Wel, dat snap ik nu niet, zie. Die gast heeft meer geld dan de zee diep is en toch blijft die maar klote. En ik meen wat ik zeg over die Polen, hé. Met mij was hij veel beter af geweest. Dan had hij al die zever nu niet gehad. Let op wat ik zeg: morgen krijgt die een maagzweer of een attakske en is het allemaal ineens gedaan voor hij echt heeft kunnen profiteren. Zou die wel eens één keer op vakantie zijn geweest?

RONNY: De dood van zijn vrouw heeft hem geen goed gedaan. Ze had nooit zo vroeg mogen sterven. En dan alleen blijven zitten met een zoon die te lui is om te werken. Jaloers moet ge er zeker niet op zijn. Naar het schijnt rijdt hij wel eens voor een dag of twee naar de zee met zijn Mercedes.

LIEF: Als het goed weer is moet ge niet verder gaan. Dan is het daar plezant genoeg en is er van alles te zien. Ik ben er begin mei met onze Swa ook eens geweest toen hij een week op ‘astrantie’ zat met die ingegroeide teennagel. Met de trein naar Blankenberge en terug. Keiplezant.

JEFKE: Begin mei? Was het dan nog niet wat te koud?

LIEF: In het begin wel. Ik stapte met mijn voeten nog maar in het water of mijn tjoepen sprongen al bijna uit mijne bikini. Maar voor mijn mossel was het wel goed. Ze ging direct open toen ze dat zout water proefde. *(lacht)*

(Jefkes gsm gaat af.)

JEFKE: Hallo, met de Jef. Ah, Wesley, gij zijt het. Zeg het eens. .... Wat hebt gij aangereden? …Een wat? Een ree? …En uw auto? ... Amai, dat is geen goed nieuws. ....Of ik die ree niet wil overkopen? Zijt ge zot? Wat kan ik nu met een dode ree doen? Luister, ik zit hier in een belangrijke vergadering. Weet ge wat? Smijt hem maar bij mij in 't schuurke. Ik zal wel zien wat er nog van te maken is. En is er aan uwe auto veel aan? .... Wat? De grill kapot en de kapoot ingedeukt? En wat voor auto is dat? ... Ne Mazda? Manneke, dan hebt gij geluk. Ik heb volgens mij nog juist zo'n grill liggen. En aan ne kapoot geraak ik ook wel aan. Allez, ge hoort nog van mij. *(duwt gsm af)* Amai, de Wesley is tegen een ree gebotst op de Postelsebaan. Liever hij dan ik.

RONNY: Ik ooit tegen een hond. Niemand wou het geloven. Ze dachten allemaal dat ik tegen een paard gereden was. Zo lelijk zag mijn auto er uit. Gelukkig wisten de mensen van wie die keffer was en heeft de verzekering de grootste kosten toen terugbetaald.

(De deur gaat open. Nele komt binnen. Iedereen kijkt verbaasd op.)

JEFKE: Amai, wat waait hier binnen? Ronny, zijt gij een kindercrèche begonnen?

RONNY: Ja, vanaf de dag dat gij hier zijt komen binnenvallen. Alleen hadt gij nog platte kaas aan uw bakkes hangen, toen ik u de eerste pint gaf. *(gaat naar Nele)* Goedendag juffrouwke, wat zal het zijn?

NELE: Hebt u thee citroen?

RONNY: Thee citroen, rozenbottel of muntthee. Lindethee en kamillethee hebben we ook.

NELE: Een thee citroen, graag.

RONNY: Een thee citroen, dat komt er aan. Het is wel geen verse citroen, maar uit zo'n cupke. Maakt dat verschil?

NELE: Neen, neen, voor mij is dat allemaal goed.

(Ronny gaat naar de toog en maakt de thee)

JEFKE: Zoudt ge haar niet liever een choco geven, Ronny? *(lacht)*

LIEF: Stop maar met plagen, Jefke. Als dat kind een thee wil, dan krijgt ze een thee. *(gaat bij Nele aan het tafeltje zitten)* Hallo, ik ben Lief. Het stoort toch niet dat ik er efkes bij kom zitten? Altijd als vrouw alleen met mannen aan de toog, dat is ook niet alles.

NELE: Neen, neen, helemaal niet. Aangenaam. Ik ben Nele. Nele Cuypers.

LIEF: Zijt ge van hier?

(Ondertussen valt de post in de brievenbus en op de grond)

NELE: Neen, van Nijlen. Ik doe hier stage bij notaris Van der Ackerveken. Mijn bus vertrekt pas binnen een half uur en omdat het buiten zo koud is...

LIEF: ... komt gij hier maar een theeke drinken. Ge hebt groot gelijk.

(Ronny brengt ondertussen de thee en raapt de post op die net door de brievenbus is gevallen. Hij gaat terug achter de toog zitten en neemt de post door.)

JEFKE: Nijlen, ligt dat niet tegen Bouwel?

(Nele knikt)

Amai, dat is een heel eind. Ik heb ooit een meisje gehad in Bouwel. Ik heb het moeten afmaken.

LIEF: Haar moeten afmaken? Maar Jef toch. Daar hebt gij nooit eerder iets van gezegd.

JEFKE: Niet haar afmaken, 'het' afmaken heb ik gezegd. Bouwel was te ver. Ik zat meer op mijne velo dan dat ik op haar zat. *(lacht)* Neen, efkes serieus. Als ge van Nijlen zijt, kunt ge dan niet beter in Lier stage doen?

NELE: Neen, niet voor hetgeen ik wil worden.

LIEF: En wat wilt ge dan worden?

NELE: Meester in de rechten met specialisatie fiscaliteit.

LIEF: Fiscali watte? Amai, wat is dat? Dat ben ik in ieder geval nooit geworden.

JEFKE: Welk diploma hebt gij dan Lief?

LIEF: Huishoudschool, Jefke. En gij?

JEFKE: Ik? Ik heb zes jaar op de universiteit van Zondereigen gezeten. *(lacht)* In onze tijd hadden we dat niet zomaar voor het kiezen, hoor. Wij moesten gaan werken begot. Alleen onze Frans, die zit nu nog in Leuven.

LIEF: Ik wist niet dat gij nog een broer had die Frans heette. En wat studeert die in Leuven?

JEFKE: Die staat daar op sterk water. *(lacht)* Een goei hé? Pas op: ‘k heb ze niet zelf verzonnen. Gisteren gehoord op de koers. Daar lag ook heel ’t café er mee plat.

RONNY: Godverdomme, het is niet waar, hé! Nu moet ik ook nog 400 euro gemeentetaks betalen voor die twee tafeltjes die ik in de zomer buiten heb staan. Zijn ze daar op het gemeentehuis helemaal zot geworden? Die denken daar zeker dat ik een ezel heb die geld schijt?

JEFKE: Een ezel zie ik al, maar schijt gij geld, Ronny? Dat is mij nooit opgevallen.

LIEF: Lach daar niet mee, Jef. De Ronny heeft gelijk. Ze doen maar aan op het gemeentehuis. Sinds ze die kletskop burgemeester gemaakt hebben is er al van alles veranderd. Wist ge dat onze Swa zijn camion niet meer op de parking aan de kerk mag zetten? Nu moet hij iedere keer van de ring nog vijf minuten te voet met zijn koelbox naar huis wandelen. Weet ge wat dat is? Een koelbox van vijftien kilo 's morgens?

JEFKE: Amai, vijftien kilo? Wat zit daar dan allemaal in?

LIEF: Al ons geld, Jefke, in briefkes van 500 euro. *(lacht. Ttot Nele)* Ik mag toch ook wel eens lachen, zeker. Nietwaar, schat?

NELE: Is uw man camionchauffeur? Hard werken zeker? Mijn nonkel was dat ook. Meer werken dan thuis. Nu is hij al vier jaar magazijnier. Tante Rosa is eindelijk terug gelukkig.

LIEF: Soms zou ik dat ook willen. Maar ja, 't is 't een of ’t ander. Veel rijden betekent veel verdienen, hé schat. Tegenwoordig rijdt hij veel op Bordeaux. Dat is 's morgens om vier uur opstaan en de dag daarna pas rond elf uur terug. En zo drie keer per week. En gij? Hebt gij een vriend die u onderhoudt?

NELE: Nee, nog niet. De ware Jacob heb ik nog niet gevonden. 'k Heb nog tijd. Eerst mijn studies afmaken en hopen om rap werk te vinden. Maar ja, dat is ook niet gemakkelijk naar het schijnt.

LIEF: Ge weet wat ge zegt, gij. De zoon van de mensen waar ik op donderdag kuis is architect. Na drie jaar heeft die nog altijd geen werk naar zijn goesting. Meer dan honderd sollicitatiebrieven heeft die misschien al geschreven. Alles voor niets. Ondertussen houdt hij in het weekend dat jongerencafé in de Vrijwilligersstraat open.

NELE: Ge moet gewoon wat geluk hebben, denk ik. 't Kan rap veranderen. De firma waar ik stage loop is in ieder geval al heel content. Misschien kan ik daar wel beginnen. Ik blijf in ieder geval positief. Maar nu iets anders. Jullie vinden het toch niet te erg dat ik hier zo plots kom binnenvallen? Ik stoorde toch niet?

LIEF: Ons storen? Maar bah neen. Hoe meer zielen, hoe meer vreugde, zei ons moeder altijd en ze kocht tien kinderen.

JEFKE: En zoals gij mogen er van mijn part gerust nog een paar meer binnenvallen. En mochten ze echt binnen 'vallen', ik zou ze met plezier oprapen.

RONNY: Wel oppassen voor uwe rug dan, hé Jef.

NELE: *(tot Lief)* En, hoe lang moet ge nog dragen?

LIEF: Nog drie maanden.

NELE: En ziet ge er naar uit?

LIEF: Er naar uitzien? Dat zal eens niet zijn, zeker. Ik heb er bijna tien jaar op moeten wachten voor hij eindelijk roos schoot, maar nu ben ik er wel blij mee. De schoonste cadeau in al die jaren. En pas op, ik ben al over de dertig, dus lang had het niet meer moeten duren.

NELE: En weet ge al wat het is?

LIEF: Ja, een jongetje.

NELE: En hebt ge al een naam gekozen?

LIEF: Neen, daar zijn we nog volop mee bezig. Och, we hebben nog tijd.

NELE: Ge zult in ieder geval een goede moeder worden. Dat zie ik nu al. *(kijkt naar buiten)* Allez, ik moet maar eens vertrekken, want ik zie dat mijn bus er aan gaat komen. Hoeveel is het voor de thee?

RONNY: Twee euro.

NELE: Twee Euro? Niet meer? Gij zijt wel echt goedkoop, gij.

JEFKE: Hela, zwijg maar. Subiet bedenkt hij zich en slaat hij zijn prijzen nog op. Twee euro voor een zakske met wat warm water is zeker genoeg.

(Nele legt geld op het tafeltje en vertrekt.)

LIEF: Een vriendelijk meiske.

JEFKE: En niet alleen vriendelijk. Ik meen het. Het is lang geleden dat ik nog eens zoiets ferm in uw café heb gezien. Zeg Lief, voor wat leerde die nu weer?

LIEF: *(ruimt ondertussen het tafeltje op en kuist het wat op)* Da'k het niet meer weet. Fiscale huppeldepup of zoiets.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

TONEEL FONDS VANSSENS

Voor de juiste keuze